

De heerlijkheid in de Gemeente, en de discipel van het Evangelie

Enkele overdenkingen over de overeenkomsten en tegenstellingen tussen 1 en 2 Korinthe.

door: R. Lacombe

1 en 2 Korinthe

1 Korinthe

De eerste brief aan de Korinthiërs is de definitie die steunt op de orde van God in de christelijke gemeente. Het gaat niet om het hele leven van de gemeente, maar om de omstandigheden waardoor er eredienst kan worden gebracht, waarin er groei is en het getuigenis kan worden gehandhaafd. Van deze beginselen en instellingen moet men noodzakelijkerwijs kennis nemen en onthouden. Het is schandelijk, als men die niet kent. Meer dan twintig keer zegt Paulus: 'ik wil dat u weet', 'weet u niet?', 'sommigen weten niet', enz. In de gemeente te Korinthe werden vleselijke beginselen toegelaten en de Heilige Geest leek niet erkend te worden in de uitoefening van de gaven, die Hij uitdeelde. Vooral in de wondergaven. Men wist niet, dat de Heilige Geest alleen Christus openbaart, de kracht en de wijsheid van God. Men wist niet, dat men gedoopt was met één Geest, om één lichaam te zijn. Men was geneigd te denken, dat de Gemeente een groep gedoopten was, in plaats van een gemeente in het bewustzijn van de eenheid van het lichaam van hen, die gered waren door het Woord van het kruis.

Terwijl zij nog vleselijk waren, maakten zij het zich gemakkelijk in een eerbare godsdienst. Men maakte scheiding. Men vormde groepjes die zich schaarden onder een leider en die weer tegenover elkaar stonden. Deze trotse opgeblazenheid had tot gevolg, dat het kwaad werd toegelaten. Velen van hen hadden een twijfelachtige moraal en andere trokken zich dat niet aan. Er waren rechtszaken onder broeders. Men was niet afgezonderd van de wereld en daardoor werd de Tafel van de Heer verontreinigd.

Het Avondmaal werd gevierd op een zelfzuchtige en ongewijde manier en had haar karakter van gedachtenismaal verloren. De christelijke vrijheid werd heel slecht begrepen. Dit onderwerp moest dan ook uitgebreid behandeld worden, vooral in hoofdstuk 6 tot en met 10. Paulus ontkent niet, dat het kind van God in Christus een algehele vrijheid geniet, maar toont aan, dat het niet past deze vrijheid op te eisen voor het

vlees. De vrijheden, die men zichzelf toestaat hebben geen voordelige of opbouwende gevolgen. Deze verdelen ons voor de Heer en voor de broeders. Zij maken ons niet alleen tot slaven, maar ze doen ons het gevaar lopen de zwakkeren te ergeren. Paulus toont aan, dat hijzelf ook niet van zijn rechten gebruik maakt, als dienaar van het evangelie. Hij houdt 'dieet' in alle dingen voor een betere aanbeveling van zijn dienst.

In Korinthe waren de geestelijke openbaringen aan geen enkele ingetogenheid onderworpen, zodat de samenkomsten wanordelijk verliepen. Ten slotte loochende men de grondwaarheid van de opstanding en van sommigen kon gezegd worden, dat zij in onwetendheid van God leefden tot schande van de Gemeente.

Dit was werkelijk iets dat een arbeider kon ontmoedigen tegen wie de Heer gezegd had: "*Ik heb veel volk in deze stad*" (Hand. 18:10). Een stad waarin Paulus veel moeite had gestoken, gedurende de 18 maanden dat hij er was en waar hij maar twee jaar afwezig was geweest. Zonder dat hij zijn droefheid liet blijken, onderzoekt Paulus alle twistpunten met gezag en ernst. Hoewel hij het goede erkend is hij tegelijk flink en dikwijls streng. Hij weet aan te moedigen, maar ook te dreigen, en zegt: Ik vermaan u dus: "*weest mijn navolgers*" (4:16). Een ogenblik later spreekt hij van de roede als hij zich verontwaardigd over hun lijdelijke verdraagzaamheid ten opzichte van het kwaad. Op deze manier wisselt zich zijn toon af tot aan het eind. Na de bemoediging: "*mijn geliefde broeders, weest standvastig, onbeweeglijk*" (15:58) lezen we: "*Als iemand de Heer niet liefheeft, die zij vervloekt*" (16:22).

Hij spreekt vanaf de basis: Jezus Christus gekruisigd, ja gekruisigd, vervolgd en aan een kruis geklonken, door wat in de wereld het meest eerbaar was. Na vastgesteld te hebben, dat de Geest alleen de dingen van God doet begrijpen, laat hij de mooie verordeningen de revue passeren, waarvan hij het éne fundament had gelegd, namelijk Jezus Christus (3:10), door die te vergelijken met de werkelijke toestand van de Gemeente en

praktijken die in Korinthe werden toegelaten. Hun geweten was verduisterd en had hun de noodzakelijke heiligheid van het volk van God uit het oog laten verliezen. Men had zich moeten verootmoedigen over de ongerechtigheid in plaats van trots te zijn. En het oude zuurdeeg weg moeten doen. 1 Korinthe 5 haalt enkele zondige toestanden aan, die zelfs afgekeurd werden door het natuurlijke geweten en die onder de broeders toegelaten werden. In Galaten 5 vers 20 en 21 noemt Paulus enige werken van het vlees op en voegt er aan toe: *“en dergelijke”*. Het lijkt, dat met deze toevoeging stilzwijgend bedoeld is voor de handhaving van de goede leer. Dat dit belangrijk is vinden wij op andere plaatsen alle nodige aanwijzingen. Het is wel heel ernstig: geroepen worden om zitting te houden om de gemeente te reinigen. In het bijzonder ten opzichte van de tweede en derde zonde, die genoemd worden (onreinheid, losbandigheid), waarvan wijzelf ook niet altijd rein zijn. De priester moet zich in de eerste plaats bezig houden met zijn eigen zonden, dan zal hij nederiger zijn in zijn oordeel over anderen.

Daarna onderzoekt Paulus, de gebruiken, de moeilijkheden van het leven te midden van de afgoderij. Daarna moet hij zijn dienst rechtvaardigen, die bekritiseerd werd. Hij brengt ook de heiligheid van de Tafel, het gedrag in de gemeente, de goede manier om het Avondmaal te vieren, onder de aandacht. De genadegaven moeten met vreze uitgeoefend worden, tot nut van het geheel en niet tot heerlijkheid van de mens. De leden die ook leden zijn van elkaar als leden van één lichaam, dat genoemd wordt: *“de Christus”*. Een onuitsprekelijke openbaring van de wil van de Heer. In de samenkomsten moet welvoeglijkheid en orde heersen, een wijsheid naar God om een gelukkig evenwicht te bewaren.

De brief eindigt met een herinnering aan het zuivere evangelie van het heil en Paulus toont aan, dat er niets overblijft van de christelijke boodschap, als men niet gelooft in de opstanding. Eerst Christus, de Eersteling, ten tweede zij die van Christus zijn bij Zijn komst. Daarna komt het einde.

1 Korinthe 13 is een vergezicht over de uitmuntendheid van de liefde. Maar waar kan men de kracht vinden om lief te hebben? De weg wordt getoond, het middel wordt hun niet gegeven. Men kan zeggen, dat deze brief ons uitnodigt ons te heffen tot een ander niveau, dat waar de apostel al is en dat hij in de tweede brief zal openbaren.

2 Korinthe

Orde moet met ijver en onderworpenheid gezocht worden. Maar orde is geen doel op zichzelf. De Gemeente is het aller-dierbaarste voor het hart van Christus. Hij bevestigt haar, opdat zij Zijn karaktertrekken zou vertonen en dat zowel in haar innerlijke als in haar uiterlijke kenmerken en werkzaamheden. Als men een het huis op orde brengt,

doet men dat opdat het bewoond zou worden, niet om er een museum van te maken. Als een leger paraat wordt gebracht, geschiedt dat voor de strijd, niet voor de parade. *“Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn”* (2 Kor. 6:16). *“terwijl u een van ziel meestrijdt met het geloof van het evangelie”* (Fil. 1:27).

Als men niets anders zou doen dan de instellingen vasthouden, dan zou het christendom alleen maar een eenvoudige verbetering van de wet zijn. Paulus moet in 2 Korinthe 3 dan ook deze kwestie van de letter en de geest aansnijden.

Men moet de bewegingen van het leven, men moet Christus hebben, levend in de tempel en die aan allen Zijn opstandingsleven meedeelt, dat is de heerlijkheid. Wie zal het gekozen instrument zijn om de voorhang, die de heerlijkheid verbergt, weg te nemen? Dat zal iemand zijn, die de dood gesmaakt heeft (de oude mens gestorven). Dat wil zeggen van wie het vlees gekruisigd is – de verbroken mens – van wie de doorzichtige ziel schittert met de schittering van Christus. Paulus droeg in zijn lichaam het sterven van Jezus om (4:10). Zijn schat bevond zich in een aarden vat. De uitnemendheid van de kracht is van God, zij wordt volbracht in zwakheid (4:7).

Paulus is van de bediening van de Geest, die levend maakt. Zijn dienst geeft een reuk uit het leven, door de dood, die in hem werkt. Deze overvloed van medelijden, van troost, van verzoening is kracht. Een kracht, die het grote *“nu”* (6:2) van God actueel gaat maken, de dag van deze genade, die voldoende is voor alles, zoals ze voldoende is voor Paulus. Al het lijden, dat de verplichte tegenstelling is van de genade zal op Paulus vallen, hij is er toe bereid.

2 Korinthe is na de Romeinen brief het boek van het Nieuwe Testament waarin het woord ‘genade’ het meest voorkomt, 18 keer. Bekijk deze voorbeelden eens:

In 1 Korinthe gaat het er om een boze uit te sluiten, dat was gehoorzaamheid In 2 Korinthe 2:7 maakt men zich ongerust over iemand, die getroost en verzorgt dient te worden, dat is genade.

In de eerste brief geeft Paulus zich niet bloot. De tweede brief echter staat vol ontboezemingen van Paulus, maar met een van zichzelf ontleidde Paulus. Zover zelfs, dat hij kan zeggen: *‘Christus spreekt in mij’* (13:3). Hij stort zijn hart onbepert uit. Gevoelens en nieuwe feiten worden van hem openbaar, zijn oprechtheid is absoluut. Alleen Christus kan dat voortbrengen. *“opdat u de liefde zou kennen die ik overvloedig tot u heb”* (2:4). *“onszelf als uw slaven om Jezus’ wil”* (4:5). *“Want de liefde van Christus dringt ons”* (5:14). *“Ik nu, Paulus zelf, vermaan u door de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus”* (10:1). *“Omdat ik u niet liefheb? God weet het”* (11:11). *“En ik zal heel graag alles ten koste leggen en voor uw zielen ten koste gelegd worden, al zou ik ook minder geliefd worden”* (12:15).

Hoofdstuk drie is als een triomftocht, die voor de deur blijft staan, alvorens naar binnen te gaan. Want de ontvangst door de gemeente is koel en een deel van de getrouwen is niet in de stemming. Er volgt een pleitrede. De harten sluiten zich, men wordt ongevoelig voor de brief, die veroordeelt en doodt. Dat was niet de Geest, maar de ontwikkeling van de geestesgesteldheid van een groep, die feitelijk de Heer de rug toe keerde.

Paulus pleit dus vanaf hoofdstuk 4 tot en met 6. Hij moet zijn hart openen en het hart van Christus smeekt om deze zuivere heerlijkheid binnen te laten. De aanwezigheid daarvan lost alle kwesties op en verandert hen die ze beschouwt! Ja, mochten de gelovigen maar verruimd van geest worden en zich afzonderen van de wereld (en niet alleen van andere christenen) door zich te “reinigen van alle bevuiling van het vlees en van de geest” (7:1), dan zal de goede reuk van Christus van Godswege met vreugde en met het licht van de ware kennis binnenkomen.

In 2 Korinthe 7 lezen wij een juiste, gematigde lof van Korinthe met zijn vrolijke echo in het hart van Paulus. Hoewel er toch wel veel oorzaken van droefheid waren. De gemeente is gevoelig geweest voor de strengen berispingen van de eerste brief, zij is bedroefd geworden en heeft berouw betoond en heeft zich gereinigd van het verkeerde. Hun reactie is goed geweest. Ze had beter kunnen zijn. Minder overijld, minder verontwaardigd misschien, zonder dat het nodig is om erover te spreken of het woord ‘wraak’¹ uit te spreken. Toch is het een werk van God, een goed werk, dat begonnen is en Paulus heeft vertrouwen. Het is een overwinning van het goede. *“In alles hebt u bewezen zelf rein te zijn in deze zaak”* (7:11). Men mag hopen, dat het werk van de reiniging zich zal uitstrekken over hun geweten.

Enigszins als een overwinnaar, die voor zijn Meester de tol van de gehoorzaamheid int, is Paulus nu vrij om hoofdstuk 8 en 9 te schrijven, die overvloeien van gedachten over genade en dienst. Bijna iedere zin bevat een rijke lering over dit onderwerp. *“zij gaven zichzelf eerst aan de Heer”* (8:5). *“zoals u in alles overvloedig bent”* (8:7). De tastbare bewijzen van liefde: *“bereidheid tot het willen”* (8:11). Het beginsel van gelijkheid: *“naar gelijkheid”* (8:14). *“God heeft een blijmoedige gever lief”* (9:8). *“zal u het zaaisel verschaffen en vernieuwden en de vruchten van uw gerechtigheid doen toenemen”* (9:10).

In het midden van deze redevoering vinden we die parel van grote waarde. *“Want u kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, terwijl Hij rijk was, terwille van u arm is geworden, opdat u door zijn armoede rijk zou worden”* (8:9). Inderdaad men ademt hier een liefelijke reuk, die herinnert aan die van Bethanië. Want eigenlijk gaat het niet om weldadigheid, maar om de liefde van Hem, die gekruisigd is in zwakheid, maar leeft door de kracht van God.

¹ SV. Anderen: ‘bestrafing’

De verschillende manieren, waarop Paulus zich uitdrukt geeft wel te denken, dat om een trouwe kern, min of meer afwijkende groepen waren. Groepen verleid door de kwaadsprekers van Paulus en min of meer wereldsgezind. Er waren sterkten, hoogten, die zich verhieven tegen de kennis van God. Ongetwijfeld invloedrijke mensen, die niet onderworpen waren aan de Heer. Er lagen wortels van niet geoordeelde zonden, die moeilijkheden voortbrachten. Wat een moeilijkheden! Paulus erkend de verdeeldheid niet, daar is voor hem geen sprake van. In alles wat hij zegt, richt hij zich tot iedereen. Maar hij zegt niet hetzelfde tegen iedereen. De een wordt bemoedigd, de ander berispt een ander verlicht en weer een ander ontmaskerd.

Een compleet werk van God, langdurig, diep en volledig was noodzakelijk. Paulus bereidt het voor door een nieuwe pleitrede in hoofdstuk 10 tot en met 12. De eerste pleitrede van hoofdstuk 4 – 6 sprak over de algehele overgave van zijn persoon in de waarheid, het totale offer van alles, waaraan een mens op aarde zich kan verplichten en wat het voor hem betekende, deze toewijding aan zijn opdracht als gezant van Christus. Het tweede pleidooi heeft tot doel het apostolische gezag te vestigen, dat men verachtte vanwege zijn zachtmoedigheid en dat toch zo gerechtvaardigd werd door de vruchten. Paulus is daarom verplicht tegenover de grootspraak van de valse leraren, terug te komen op zijn onbaatzuchtig gedrag te Korinthe en enige bijzonderheden te geven over het lijden, dat zijn apostelschap vergezelde. Hij spreekt ten slotte over buitengewone openbaringen, waarmee hij was vereerd door de Heer, maar ook over de doorn, die hij moest aannemen, opdat de kracht op hem zou blijven.

Paulus, discipel van het evangelie

Paulus handelt als priester, als dienaar van de Geest, die levend maakt. Hij is jaloers voor God, want hij heeft de Gemeente aan Christus verloofd (2 Kor. 11:2). Zijn eigen gezag of eigen gerechtigheid hadden in zijn ogen voor hem geen waarde, maar alleen een nederig gedragen kruis. Al in 1 Korinthe 4 is hij het uitvaagsel van de wereld. In 2 Korinthe zijn de tekenen van een apostel onverbrekkelijk verbonden met smaad en lijden. Dikwijls veracht, nooit ontmoedigt en geheel aan Christus toegewijd. Paulus beantwoordt precies aan wat de Heer aan de discipelen voorstelt: *“Want wie zijn leven wil behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven zal verliezen ter wille van Mij en het evangelie, zal het behouden”*. *“Jezus zei: Voorwaar, Ik zeg u: er is niemand die zijn huis, broers, zusters, moeder, vader, kinderen of akkers heeft verlaten ter wille van Mij en ter wille van het evangelie”* (Mark. 8:35; 10:29). Hij heeft zijn eigen leven verloren ter wille van de Heer en ter wille van het evangelie. Dit karakter van het offer lijkt door te schijnen van het ene tot het andere eind van 2 Korinthe (1:9; 6:1-10; 11:16, 33;

12:7-12 en voeg daarbij ook de teksten uit Hand. 20:19, 20; 1 Thes. 2:2-12; 2 Tim. 3:10, 11).

Is Paulus niet heel eenvoudig een discipel van het evangelie, meer dan dat hij een evangelist of een leraar is? Het is treffend te zien, als we de bovengenoemde teksten uit Markus lezen, hoeveel Paulus beantwoordt heeft aan wat de liefde van de Heer eiste. Hij heeft niets voor zichzelf behouden van de normale dingen waar de menselijke waardigheid op leunt. Hij heeft geen titels, geen fortuin, geen maatschappelijke positie, geen invloedrijke vrienden; hij beroemt zich niet op zijn grote geleerdheid of op zijn natuurlijk verstand.

In elk evangelie wordt een groot deel ingenomen over de vorming van de discipel, als instrument van de genade. Met vreze en ootmoed lezen we de woorden van de Heer, die ons verbrijzelen:

“Wie dan zichzelf zal vernederen als dit kind, die is de grootste in het koninkrijk der hemelen” (Mat. 18:4).

“Als iemand Mij wil navolgen, laat hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen” (Mark. 8:34).

“Want ieder zal met vuur gezouten worden” (Mark 9:49).

“Zo is het echter niet onder u; maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienstknecht zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal slaaf van allen zijn. Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen” (Mark. 10:43-45).

“Een Samaritaan echter, die op reis was, kwam bij hem en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen” (Luk. 10:33). *“Maar wanneer u wordt genodigd, ga dan op de laatste plaats aanliggen”* (Luk. 14:10).

“Ik zeg u, dat er zo blijdschap in de hemel zal zijn over een zondaar die zich bekeert, meer dan over negenenegentig rechtvaardigen die geen bekering nodig hebben” (Luk. 15:7).

“Als iemand Mij dient, laat hij Mij volgen; en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn” (Joh. 12:26).

“Dit gebied Ik u, dat u elkaar liefhebt” (Joh. 15:17).

Vandaag hebben we geen apostel Paulus meer. Wij zijn aanbevolen aan God en aan het Woord van Zijn genade. De Heer heeft nooit Zijn getuigenis verlaten en heeft altijd herders over de kudde bekwaam gemaakt en in de openbaarheid geroepen. Deze leiders hebben geen persoonlijk gezag opgeëist, maar hebben het gezag van het Woord van God laten gelden in wat dat Woord duidelijk verklaart, terwijl zij zichzelf aanbevelen als dienaars van God naar het voorbeeld van Paulus. De verzen uit 2 Korinthe 6:1-10 dienen als reglement voor de trouwe dienstknecht.

Hoe klein is onze maat vergeleken bij wat Paulus verwerkelijkte! Wat schieten wij te kort op de vermaningen van de Heer aan Zijn discipelen! Onze vrees en onze nederigheid zouden zoveel groter moeten

zijn. Wij kijken niet naar ons deel in de afwijkingen, waartoe onze zwakheid aanleiding geeft. Bijvoorbeeld: het feit heel vitterig te zijn op sommige punten en onachtzaam op andere. Laten wij alle verwaandheid ver van ons werpen en laten we ons met inspanning uitstrekken naar een eenvoudige en gehele gehoorzaamheid. In deze voortdurende strijd om dichter bij Christus te leven, is Paulus ook ons voorbeeld:

“Jazeker, ik acht ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, om Wie ik de schade van alles heb geleden en het als vuilnis acht, opdat ik Christus mag winnen en in Hem bevonden word, niet in het bezit van mijn gerechtigheid die uit de wet is, maar van die welke door het geloof in Christus is, de gerechtigheid die uit God is, gegrond op het geloof; om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, terwijl ik aan zijn dood gelijkvormig word, om hoe dan ook te komen tot de opstanding uit de doden. Niet dat ik het al verkregen heb of al volmaakt ben; maar ik jaag ernaar, of ik het ook mocht grijpen, omdat ik door Christus Jezus ook begrepen ben. Broeders, ik houd het er niet voor, het zelf gegrepen te hebben, maar een ding doe ik: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat voor is, jaag ik in de richting van het doel naar de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus. Voor zover wij dan volmaakt zijn, laten wij zo gezind zijn; en als u anders gezind bent, God zal u ook dat openbaren. Waartoe wij echter gekomen zijn, laten wij in hetzelfde spoor verder wandelen. Weest samen mijn navolgers, broeders, en ziet op hen die zo wandelen als u ons tot voorbeeld hebt” (Fil. 3:8-15).

Het Woord laat ons het visioen zien van de Gemeente, zoals Christus ze zich spoedig zal voorstellen, zonder vlek en rimpel. Mochten al onze beweegredenen van ons hart bestuurd worden door dit visioen. Maar als we in onze ijver, zelf proberen de dingen te regelen naar de noodgedwongen gedeeltelijke inzichten, om dit op de aarde te verwerkelijken, zou dat kunnen uitlopen op een gemeente, die over zichzelf voldaan is, waarin een farizeïsche geest zou kunnen binnendringen.

We moeten niet vergeten, dat de brieven dikwijls spreken over zwakken; de evangeliën over kleinen, over kinderen, over schapen, die de goede Herder liefheeft. Lukas spreekt over een Samaritaan, die een gewonde naar de herberg leidde. Waar is die herberg? Er zijn ook wolven te duchten. Hoe kunnen we zonder Hem aan zoveel behoeften zoveel gevaren het hoofd bieden? En dat is toch wel het belangrijkste van wat we hebben geprobeerd te overdenken. Buiten de tegenwoordigheid van de opgestane Christus zullen wij de neiging hebben terug te gaan naar een wettisch systeem, bedoeld als het enige geneesmiddel tegen verslapping. Als we willen dat de tegenwoordigheid van de Heer krachtig is, moeten er zielen zijn, die in gemeenschap met Hem leven, naar de roeping die overigens tot allen gedaan wordt (1 Kor. 1:9).

Deze gemeenschap kan alleen maar geboren worden en groeien in een persoonlijke bestaande gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer. *“Als iemand achter Mij*

wil komen, laat hij zichzelf verloochenen, dagelijks zijn kruis opnemen en Mij volgen” (Luk. 9:23).

Oorsprong: *Le Messenger Évangélique* 1969-288

Titel: *La gloire dans l'Assemblée et la disciple de l'Évangile*

© Oude Sporen 2007